

Sabine Jensen – en figurativ fornyer

Det klassiske figurative formsprog er en konstant kilde til inspiration indenfor billedhuggerkunsten. Kæder man det sammen med sin samtids komplekse arsenal af følelser og holdninger, har den enkelte kunstner mulighed for at ramme mange mennesker.

Sabine Jensens skulpturer er et klart bevis for denne påstand. Hendes skulpturer og statuetter af heste og kvinder kan med deres udtryksfuldhed og naturalistiske præcision minde om hovedværker indenfor såvel hellenistisk, renaissance, barok som nyklassicistisk kunst. Især fordi hun ikke er bange for at tage mytologiske temaer op.

Der er imidlertid hverken noget støvet eller anakronistisk over hendes skulpturer. Tværtimod. Hendes "helte" er således ikke kunsthistoriens sædvanlige mænd: antikke guder, riddere i gylden harnisk, erobrere, børsmæglere, konger eller skibsredere. For Sabine Jensen er det den moderne kvinde, som har hovedrollen. Og det er dennes følelsesmæssige relationer til hesten, og alt, hvad dette dyr symboliserer, der har hendes interesse.

Det er der kommet et utroligt spændende og rigt facetteret univers ud af. Et univers, som rummer et følelsesmæssigt spektrum, der kan variere fra sårbarhed, længsel og intimitet til seksuelle spændinger, eksistentiel angst og urgamle arketypiske forestillinger.

Man behøver således ikke at være psykoanalytiker for at konstatere, at hesten i Sabine Jensens forestillingsverden ofte repræsenterer manden som symbol og fænomen. I modsætning til f.eks. Picassos voldsomt potente og aggressive dyrefigurer, er Sabine Jensens heste på én gang stærke og sky, på en gang eftertragtede på grund af deres erotiske udstråling, på én gang frygtede på grund af deres anderledeshed. En anderledeshed, som bunder i instinkter, der er hedenske, urgamle og magiske. Det er nemlig ikke bare en hest, vi ser i Sabine Jensens skulpturer. Det er Skinfakse og Rimfakse, de to mystiske heste fra den nordiske mytologi, repræsenterende henholdsvis dagens gryende skær og aften duggen. Farlige, irrationelle og uregerlige heste, men også væsener, som symboliserer dybere, fortrængte sider af os selv. Sider, som rummer en kraft og en sandhed, og som vi må konfrontere os med for at blive hele mennesker.

Overfor disse mystiske og dragende heste står Sabine Jensens kvindelige hovedrolleindehavere. Der er ikke tale om kvindelige superhelte med pumpguns eller kastrationssakse, men om kvinder, som kan være såvel sårbare og fortvivlede som udadvendte og begærende. De kan bogstaveligt talt smelte sammen med hesten/manden eller være ude af stand til følelsesmæssig kommunikation. Præcis som alle andre kvinder på denne jord uanset race, køn eller alder. Dette er det moderne budskab i Sabine Jensens kunst og det er dette, der gør hendes skulpturer så spændende.

Hele denne psykologiske indsigt ville dog være forgæves, hvis ikke Sabine Jensen besad de nødvendige håndværksmæssige færdigheder. Indhold og udtryk hænger sammen og vi har heldigvis at gøre med en kunstner, som både i skulpturen som i maleriet kan sit kram – og mere til. En kunstner, som kan sætte skulpturgrupper sammen, der udtrykker store følelsesmæssige spændinger. Hvor ensomheden og isolationen er fysisk mærkbar eller hvor glæden, legen og den altforglemmende kærlighed åbner skulpturen som blomster ved dagens første stråler. En teknisk kunnen, som ikke stiller sig selv an, men som bare er der.

Sabine Jensens status som en moderne iagttagelse af menneskets komplicerede følelsesliv er indiskutabel. Hun fortjener et stort publikum.

Af Tom Jørgensen, forhenværende redaktør af Kunstavisen